

Phùng Nhân : HỌM CÁ VỢ VỚI MARY

HỌM CÁ VỢ VỚI MARY

Phùng Nhân

Anh Mai Cồ Tòng (Michael) lặn đầu tiên vào lại Việt Nam, anh nghe lạc lõng bơ vơ như một người ngoại quốc. Bởi vì ngày anh rời khỏi đất nước Việt Nam chỉ lứa tuổi 15, cho nên anh chưa ý thức được chế độ chánh trị và đời sống hiện giờ, mà anh đi vượt biên theo kiểu ăn cỏ với người Hoa Kỳ, khi gia đình anh đóng vàng cho người chèo ghe, rồi họ dắt anh đi như một người Ba Tàu chánh hiệu.

Sau những năm học trung học ở xứ Úc Châu này, anh biết đầu ăn quen với những cái bánh Mc Donald, hay KFC mà họ quảng cáo đầy đường, nên cái tuổi như anh ăn vài lần thì bén mùi bén vị.

Rồi anh nghỉ học, đi làm như bao nhiêu người khác hiện đang tạm cư ở đây. Bởi tiếng Anh một khi học nó hết vô rồi, cho dù có nhứt nhét bao nhiêu cũng đầu quên hết. Nhưng rồi sức vóc mỗi ngày một lớn, việc đòi vợ cũng là một việc hết sức tự nhiên của con người. Nhưng ai đã từng sống ở nước Úc vào những năm 1975 cho tới năm 1985, thì mới thấy việc lấy được một cô vợ Việt Nam đâu phải dễ. Có khi chỉ có một đứa con gái, mà có tới cả chục thằng giành. Mấy ông già nào vào thời đó, nếu may mắn có được một đứa con gái, thì sẽ được mấy đứa thanh niên vác bia tới nhà mời bác nhậu vậy thôi một nh...

Trong khoảng thời gian đó, mấy đứa thanh niên người Việt tỵ nạn tới tuổi muốn vợ cũng không biết lấy ai, thôi thì lấy đại một con vợ Úc hay thổ dân cho rồi. Chớ còn muốn lấy con gái Việt Nam, thì biết ở đâu mà kiếm!

Cũng chính vì niềm đau thẳm kín đó, mà cậu Mai Cồ Tòng phải đành lấy vợ Úc, cho nên gặp cảnh ngôn ngữ biết đặng. Nhưng được có cái con nh...

của gia đình cũng êm êm hạnh phúc.

Cái ngày mà hai đứa quyết định sống chung vô cùng quan trọng, con Mary nó bắt buộc Mai Cầm Tòng phải tiến hành thủ tục như Tây. Là hai đứa phải dắt nhau ra ngoài Park, rồi nó ngồi dựa ngửa trên một cái ghế đá công viên, còn anh ta thì quỳ gối cúi xuống đất để xin được cưới em và đeo nhẫn. Thủ tục như vậy mà cũng rầy rà, búi thẳng con trai mà quỳ gối cầu hôn, thì sau này thủ tục nào cũng mang trong người chứng bệnh sợ vợ suốt đời là cái chắc.

Thế rồi trong năm nay má anh gửi thư qua thúc giục biểu vờ, để cho bà được gặp mặt con dâu, thì bà mới yên lòng mà nhấm nháp mà lià xa dương thế. Cho nên anh phải quyết định dắt Mary về Việt Nam thăm lại mẹ già. Cũng chính vì thế mà anh đi mua vé máy bay không một chút đắn đo. Trong khi đó thì khi cộng đồng người Việt hải ngoại hiện giờ lên án rất gắt gao, cho rằng những người đi du lịch về Việt Nam là đã phản bội lại quốc gia dân tộc. Chớ họ có biết đâu rằng, đã là con người sinh ra, thì làm sao quên được quê hương nguồn cội của mình, thì việc trở về thăm lại mẹ già, đó cũng là một điều nói lên tấm lòng hiếu thảo của một người con.

Trước khi đi thì Mai Cầm Tòng có mời bạn bè lại nhà để làm một tiệc tiễn đưa. Có người khuyên anh nên để dành tiền gửi về cho bà già xài, hoặc cất nhà hay mua xe cộ thì lợi hơn, chớ còn đi về bốn trăm qua rồi hải hận. Bởi vì ngoài tiền vé máy bay ra, sẽ còn vô số tiền phí tổn khác nữa...

Trong một bữa tiệc vui đang hồi bốc khói, búi hơi Beer đang phồng kín một vùng, thì thằng Tuấn Bổng đang làm chung một hăng với Mai Cầm Tòng cất tiếng hỏi:

– Vậy chớ mầy có đánh điện về Việt Nam, biểu bà già làm sơn cai Toilet cho vợ mầy chưa? Chớ còn tụi đờm mũi lờ mọt xanh này, thì nó làm sao đi cầu trên hẻm cá vờ cho được. Lặng quạng thì nó bị cá vờ táp rụng lông háng như chơi, cả vùng Cái Bè của mầy tao biết hết, tìm đâu ra được một cái Toilet trong

nhà. Chi bằng mầy đánh điện về bên đó, biếu lo làm trước đờ sồn đó đi, chờ đợi tới mầy đem con vợ đờm về tới xứ rồi, thì việc ra đời cũng rất là phiền phức.

Mai Còng Tòng cười ruồi, rồi đáp nh:

– Bữa nay bận quá, có làm cũng không kịp. Về tới bên có kết quá, thì tao cho bé đi bộ, hay là tao biếu bà chị của tao, làm ơn dắt con Mary tập đi câu cá về dùm tao chắc được.

Còng bàn tiệc cưới lên như đàn ong về t. Thằng Tòng Bọng nói ti:

– Tôi nay mầy phải sinh hoạt trước với bé, là bên xứ của mầy hiện nay bà con mình còn đi câu trên hồ cá về, chứ không phải như ở bên này, đi câu tiêu mấy xong rồi bẻ nút xả nước là xong. Còn đi câu cá về khi ngói xuống, rặn xong thì phải coi chừng, mầy con cá thấy cái dít của vợ mầy trông quá, tại cá giành coi rồi quẫy nước văng lên, biếu nó phải liệu hơn mà xách cái quai đứng lên cho kịp lúc...

Mai Còng Tòng bưng ly Beer lên hớp, rồi đứng xuống nói:

– Tao đã dạy cho bé nhiều thứ lắm, nhất là tiếng Việt. Nhưng bình thường khi nói chuyện với tao, có lúc bé nói nghe cũng được. Tao chỉ sợ khi đựng chuyện, bé xả toàn là tiếng ăng lê không quá...

Vợ Mai Còng Tòng là Mary nghe lén được, bèn nói:

– Cám ơn mầy ông anh đã có lòng tốt lo cho em. Nhưng anh Tòng đã lo cho em nhiều thứ lắm, thương chừng em phải lụy cùng chừng. Mềm nôm mà em còn ăn được, thì hà tất gì đến việc đi câu cá về. Không chừng tới chừng đó, em còn thích thú nữa là khác.

Còng cười lên, rồi đứng thanh bặt buột mồi thẳng phải uống cạn một lon, đứng ăn mừng văn hoá chừng chúa vợ tôi của mình còn được phát triển trên nước Úc. Càng về khuya, tiếng m nhp Beer nghe lọt lọt nhiều hơn là tiếng nói. Những lon Beer

không xếp lớp trong thùng, đã tạo ra một bầu không khí vô cùng thân thiện, cho những người đã lìa bỏ xứ sở quê hương. Ông thì say mềm ngả gục tới gục lui, ông thì âm thầm lấy chìa khóa ra mở cửa xe vọt lẹ.

Đợi cho mọi người ra về hết. Mai Cầm Tươi lo dọn dẹp lại bàn ăn. Bởi người Việt Nam mà lấy vợ Úc, thì khác như mọi việc trong nhà đều do thằng chồng làm hết. Còn con vợ đảm, thì nó chỉ có việc nằm đó phơi bày chờ Sex, chứ đời nào mà nó chịu dọn dẹp như người đàn bà Việt Nam bản xứ của mình, mỗi khi trong nhà có mở ra đám tiệc. Căn nhà vắng khuya cũng lặng lẽ âm thầm, khi sương khuya bắt đầu nặng hạt. Mai Cầm Tươi nằm xuống thì nghe một giấc mê mang, còn Mary thì đang lo lắng trong lòng. Bởi cô ta đã nghĩ, chỉ còn có một tuần nữa thì sẽ về tới Việt Nam, một đất nước mà chiến tranh đã xảy ra trên hai mươi năm mới vừa chấm dứt. Liệu rồi đây, mấy người chánh quy như đó, họ sẽ nhìn những người như cô ta bằng cặp mắt như thế nào. Nhưng rồi cô ta cũng phải đi thôi, bởi đó cũng là tiếng gọi thiêng liêng, của đạo vợ chồng mà cô ta đã vừa nếm trải.

Sau những ngày chờ đợi, thì hai vợ chồng Mai Cầm Tươi cũng ngồi trên chuyến bay Qantas đi từ phi trường Sydney về thẳng tới Việt Nam. Khi chiếc máy bay vừa quay mũi hướng ra biển thì cũng được nửa đường, nên mấy người chiêu đãi họ lo cho bữa ăn trưa, khiến cho mấy trăm hành khách trên chuyến bay bắt đầu thức giấc. Mary và Mai Cầm Tươi tự này giờ đã bàn tính với nhau rất nhiều chuyện gia đình, chồng hạn như con dâu khi gặp bà già chồng thì phải làm sao, chứ không phải như cái xứ Úc Châu này, chỉ cần nói Hello thì khác như xong cái màn thưa thớt. Nhưng Mary trong dạ vẫn lo âu, bởi những hình ảnh người phụ nữ Á Đông ăn trầu, và cái đầu búi tóc làm cho cô ta hơi ngờ ngợ.

Rồi chiếc máy bay cũng đáp xuống phi trường Tân Sơn Nhất Sài Gòn một cách bình an, sau đó thì mọi người hành khách lật đật bước xuống cầu thang, leo lên chiếc xe Bus đang đậu sẵn để chạy vào ga trình giấy tờ xong rồi đứng xếp hàng chờ nhận hành

lý.

Đây là lần đầu tiên Mary mới chứng kiến cái cảnh này, mọi người ai này cũng sắp hàng rồi móc cuốn sổ Passport cầm tay, nhưng phần đông họ đều có nhét một tờ giấy \$10 hay nhiều hơn vào cuốn sổ Passport tùy theo hoàn cảnh mỗi người đang đứng sắp hàng chờ đợi. Trong số này lại có Mai Cầm cũng phải bắt buộc làm theo, bởi số phận người Việt Kiều vượt biên năm xưa, bây giờ chính phủ Việt Nam họ đang dự khi nâng lên là khúc ruột xa ngàn dặm trời, nhưng đâu có người nào không sợ công an, khi nhìn thấy gương mặt của họ hăm hăm tỏ ra không thiện cảm.

Mary đứng nép sau lưng chừng một hồi, rồi cái hàng dài cũng lần lượt tới phiên. Người công an hồi quan kiểm soát phí trường, sau khi lật cuốn sổ Passport ra thấy tờ giấy \$20 thì ông ta lật đặt đưa xuống nằm yên trong hộc bàn. Sau đó ông ta lại ngược lên mỉm cười, rồi hướng dẫn Mai Cầm đi đến thêm những ô còn trống. Có lẽ ông ta cũng hơi ngạc nhiên, khi thấy cái ông Việt Kiều này như con, vậy mà lại được con đằm cao lớn chun dài này cũng lạ...

Khi hai vợ chồng anh vừa bước ra khỏi phí trường, thì cơn nắng miên nhiệt đối dội xuống như một chảo lửa than, làm cho Mary thấm mệt. Bởi không quen với khí hậu như vậy, nên Mai Cầm vội vã chi c Taxi, rồi biểu tài xế chốt vali lên cốp xe, sau đó biểu chạy về khách sạn Hữu Nghị tại bến Bạch Đằng.

Qua ngày hôm sau thì Mai Cầm đi ra sở bưu điện đánh điện tín về huyện Cái Bè để báo tin cho bà già ngày mai anh về đến. Suốt đêm hôm đó, làm cho anh thao thức trong giấc ngủ chập chờn, khi anh nhớ lại từng con đường làng dẫn vào vườn cây rợp bóng. Ở nơi đó, ngày xưa đã có những con trâu ghé chạy giỡn tung tăng dưới cây rơm còn thơm mùi rạ mới. Bây giờ biết có còn không, bởi đã trôi qua bao nhiêu năm vật đổi sao dời. Trong phút giây bùi ngùi, làm cho anh nhớ nôn nao. Vì anh đã bỏ xứ ra đi cách ra cũng hơn 10 năm trời rồi chứ đâu có ít...

Sáng bữa sau thức dậy, Mai C  T ng nghe nơi vùng thái dương hơi nặng nề. Anh d t Mary xuống Canteen uống Café và ăn điểm tâm. Mùi Café Buôn Ma Thu t t a ra thơm ng t một vùng, hình như trong hương vị còn n ng mùi đ t đ  cao nguyên, còn thơm mùi m  h i d u d i của người dân sơn cước. Mary sau khi h p vài ngụm Café, r i h i:

– Café n y họ nh p c ng    u v  mà ngon qu  vậy anh?

Mai C  T ng  p với v  tự hào:

– Café n y là th  s n c a qu  hương anh.  u Mary th  so sánh, coi c  bằng c a t i Brasil không?

Mary h p thêm một ngụm nữa, đ  nó th m qua đầu lưỡi một h i r i n i:

– Café     y ngon hơn Café Brasil nhi u. Vị nó thơm mà dịu ch  không  t. Như vậy th  tại sao họ không xuất c ng ra bên ngoài th  giới h  anh?

  y là một câu hỏi bất ngờ, n n Mai C  T ng  m  r một h i r i n i:

– H m trước  c b o. Anh nghe n i c  h ng Café Trung Nguy n trụ sở ngoài Buôn Ma Thu t, c ng  ng xin th  tục xuất c ng nhưng không biết đến bao giờ mới xong.

Rồi anh ta nhìn xuống đ ng h  đeo tay, đoạn ngược lên gi c:

– Nhanh lên  i Mary. Tr  l m r i, tr  phòng xong th  mình nhờ b i phòng k u d m một chiếc Taxi. Ch  từ   y v  t i huyện C i B , mình đi xe đ  th  không ti n...

Tr n   ng  i từ S i G n ra t i Ph  L m, Mary th y c i g i c ng lạ. D n ch ng họ c i xe Honda   y tr n   ng như m c c i, chiếc n y mu n  ng chiếc kia, vậy mà trên gương mặt của họ v n th n nhiên ch  không c  là s  hãi.

Chiếc máy   p hình hi u Canon   c Mary  ra l n b m liên tục,

nhưng khi chiếc xe vừa chạy tới huyện Thờ Thừa thuộc tỉnh Long An, thì cô ta lại reo lên trong niềm vui thích thú, khi thấy một người nông dân đội nón lá tươi, đang đánh cặp trâu cày đi vòng quanh trên đụn lúa. Mary quay qua Mai Cầm Tươi hỏi:

– Vậy chứ họ đang làm gì, mà đánh cặp trâu đi vòng tròn vậy anh?

Mai Cầm Tươi mỉm cười, rồi đáp:

– Người nông dân họ đang đánh trâu đập lúa...

Mary nói với vẻ ngậm ngùi:

– Thời buổi này sao chánh phủ Việt Nam, không cày tiến nông nghiệp cho nó được tiến bộ hơn. Chớ còn bắt ông già, đang nông như vậy mà năng suất có được bao nhiêu!

Xe chạy thêm một đoạn đường nữa, bỗng nhiên có một hình ảnh hiện ra trước mắt làm cho Mary rất đỗi xốn xang. Đó là một cảnh của hai vợ chồng nông dân, họ đang ngồi ăn cơm trong chòi vịt đã căng lên bằng tấm Nylon nơi mé lộ. Trong chòi vịt đó, đã có nhốt khoảng vài trăm con. Bộ lông ức vừa mọc ra lúng phúng, chung quanh được bao lại với những tấm liếp bên bằng phân tre vụn mịn, để giữ cho đàn vịt khỏi bị sút chuồng. Ông chồng ngồi ăn cơm trông mệt mỏi, có lẽ họ đang lo tới buổi vịt này khi nuôi lớn chừng một tháng nữa bán có lời hay không. Còn bà vợ thì ngồi thẩn nhiên, vạch vú ra cho con bú. Thằng nhóc trong khung khui, da nám đen nhều lại nhưng chốc cũng hơi lớn tháng. Mary quay qua hỏi nữa:

– Họ sao trông khá quá vậy anh? Đứa bé sao không gọi trong nhà trổ, mà phải bế theo đang nông như vậy, và nó nút như vậy thì còn gì vú móm của người mẹ?

Mai Cầm Tươi buồn bã nói:

– Chốc gia đình đơn chiếc. Tháng này ai này cũng ra đàng, nếu đem gọi con, hay mượn người ta giữ thì tiến đâu mà trổ. Bối cái xứ này còn nghèo lắm em ơi!

Mary chắc lưỡi, than:

– Tôi quá h^u anh. Bên nước Úc Châu c^ua mình, một con hư con, một ngày tiêu chu^un c^ua nó là 16 lít sữa tươi, đó là chưa nói tới m^uy thứ phí t^un khác...

Chi^uc xe v^un ch^um lên lướt qua những ^u gà, qu^uc lộ 4 n^uy là huyết mạch n^ui li^un từ vùng Hậu Giang lên tới Sài Gòn. Tuy chính quy^un hiện nay, có n^ui rộng ra, có tu s^ua thêm nhi^uu ch^u. Nhưng hiện thân c^ua nó, cũng là con đường qu^uc lộ ngày xưa. Nghe nói chánh quy^un, đang có dự án đ^u nâng c^up nó lên thành xa lộ...

Trong lòng Mary đang h^un độn, vừa thương cho đ^ut nước Việt Nam sau hơn 10 năm th^ung nh^ut ch^um dứt chi^un tranh, vậy mà đời s^ung c^ua dân chúng cũng v^un còn nghèo nàn lạc hậu. Mai C^u T^ung v^un nh^um m^ut, dựa đ^uu vào n^um gh^u. Th^unh tho^ung anh ta cũng hé m^ut ra nhìn lại đ^ut nước sau mười năm xa cách. Tình trạng v^un y nguyên, có khi còn t^ui tệ hơn nữa là khác.

Mary đ^u yên cho ch^ung nằm nh^um m^ut. Ch^ui ta b^ut đ^uu nhìn đ^ut nước Việt Nam qua lăng kính c^ua bà đ^um. Khi chi^uc Taxi chạy tới xã Tân Hội, ranh giới Mỹ Tho – Long An thì dưới ruộng nước có một b^uy trâu và vài con ghé, xa xa còn có vài cánh cò b^ui cá thật nên thơ. Trên lưng trâu đ^ua bé trạc 12 tu^ui ng^ui v^ut v^uo với chi^uc roi tre, đ^uu đội cái nón đệm rộng vành b^u cúp xu^ung bít ph^un gương mặt. Thích quá, Mary đưa máy hình lên b^um. Hy vọng đây là một t^um hình đ^ung quê s^ung động, mà cô ta đã từng mơ ước, xem đó là một tác ph^um nghệ thuật c^ua mình. B^ui ^u bên nước Úc ch^u có xa lộ và đ^ui núi m^unh m^ung, ch^u làm sao nhìn th^uy một đ^ua tr^u đang ng^ui trên lưng trâu trông nh^un nh^u.

Khi chi^uc xe Taxi vừa chạy tới thị tr^un Trung Lương, Mai C^u b^ung t^unh m^ut. Anh ta bi^uu tài x^u Taxi t^up lại, r^ui anh h^ui Mary có mu^un đi tiêu, ti^uu gì không. B^ui đã ng^ui trên xe Taxi tới m^uy giờ đ^ung h^u r^ui, ch^uc bây giờ cũng đang tới c^u.

Nhưng Mary lại l^uc đ^uu, chi^uc xe Taxi ti^up tục chạy trên qu^uc

lộ. Hai bên vườn cây, ruộng lúa lùi dần lại phía sau như một cơn sóng chạy dài. Khi chiếc xe chạy ngang qua huyện lỵ Cai Lậy, làm cho Mai Cầm Tòng nhớ lại ngày xưa. Trong lúc anh ta còn đang học bậc tiểu học ở đây, thì bỗng dưng có một trái hoả tiễn 22ly không biết từ đâu bay tới, rồi nổ một tiếng long trời, làm cho học trò, cô thầy giáo lớp chột lớp bị thương không biết bao nhiêu mà kể!

Chiếc xe Taxi vẫn chạy với tốc độ đều đều, khi qua khóm cây Bà Tòng thì ngọn gió chướng thổi lộng lộng thổi vào mạn xe, bật ra những tiếng kêu u u như tiếng dẫu giãy thoi bay trong mùa chướng.

Người tài xế Taxi hãm chiếc xe cho chạy chậm chậm, rồi quẹo theo hướng chỏi mũi tên vô huyện Cái Bè. Chạy thêm một đỗi nữa, thì Mai Cầm Tòng day qua nói với người tài xế:

– Căn nhà ngói trước mặt là căn nhà tôi, vậy anh coi cho xe đậu chỗ nào cho tiện, để tôi xách mấy cái valy, vì cái cửa ngõ hẹp chiếc xe vô không lọt...

Tiếng con Vện già cất tiếng sủa khô khan, khi nó ngó thấy có mấy người lạ mặt toan bước qua cửa ngõ. Trong khi đó; thì có mấy người ngó trong nhà, đã nhìn thấy chiếc Taxi nên chạy vội ra mừng vui riu rít. Có người còn la lớn. Trời ơi thằng Sáu Tòng nó đã về tới nơi rồi nè. Vậy mà trong nhà mợ lo nói chuyện không hay, nhờ có con Vện nó sủa vang lên mới biết...

Mai Cầm Tòng cúi vào tay người tài xế \$20 đô tiền bo. Hiếu ý, anh ta nói tiếng cảm ơn, rồi lễ phép chào hỏi mọi người, sau đó bước trèo ra xe, để còn tiếp tục một cuộc hành trình của một người tài xế Taxi, tới ngày cứ quẩn trên đường đi mà bắt khách.

Ở đây, ngay lúc này. Chỗ có Sáu Tòng, chứ không có mai Cầm Tòng, nên anh ta vòng tay ôm chầm lấy bà già trong tiếng khóc nghẹn ngào. Mới ngày nào má anh còn mạnh khỏe tận tảo nuôi con, vậy mà ngày hôm nay già yếu. Chân bước đi thật là yếu ớt, phải có một cây gậy đỡ nương vào, lại thêm đôi mắt đã phờ một

lớp mây mù, mọi cảnh vật bây giờ đổi với bà mờ mờ nhạt nhạt.

Sáu Tiếng ngược mặt nhìn lên bàn thờ cha, một bình nhang khói to, làm cho quang cảnh quá đổi lạnh lùng. Họ hàng mỗi lúc thêm đông, họ hỏi thăm anh về đời sống của người Việt tha hương bên nước Úc. Nó sung sướng ra sao, mà phong trào vượt biên đang dâng cao rộng rộ. Có người còn nói, tao nghe thiên hạ họ bàn tán, là nếu cột đèn đi được thì nó cũng đi. Còn mấy làm ăn gì có khá hôn, mà dám có gan bỏ con vợ đem rồi dọn về đây, không sợ bà già bực giận, rồi mấy đứa con của giữa làm sao đây hả!

Trong số họ hàng người nghe anh nói, người ta ngạc nhiên từ điếm này đến điếm khác. Xe hơi gì mà lớn như bánh canh, vợ một chiếc, chồng một chiếc của ai thì này chạy. Nhưng họ khoái nghe nhất là vấn đề cư trú tự do và an sinh xã hội, muốn ở đâu cũng được, chứ không có cái cảnh phải trình với ông trưởng khóm, hay ông xã trưởng gì đâu, vậy mà người nào phạm tội thì đừng mong gì trốn tránh...

Người dân ở đây đã bị chế độ cộng sản kìm kẹp họ từ tháng 4 năm 1975 đến nay, thậm chí thoát cũng đã hơn 10 năm rồi, nên họ đâu có biết rằng trong thế giới này đã có những nước có quyền tự do như nước Úc. Cho nên họ hỏi những câu nghe qua thật là tội nghiệp. Còn vợ anh là Mary cũng biết đâu làm quen với gia đình bên nhà chồng, nên cô ta cũng nói những câu tiếng Việt nghe lơ lớ. Cô ta nhìn thấy cái bếp tro cũng rất lạ kỳ, chỉ cần kê mấy cục gạch chụm đầu vào nhau cũng thành cái bếp. Vậy mà họ cũng nấu ăn, nấu uống cho tới hết đời này qua tới đời kia, chứ đâu có thấy họ than phiền đi đâu gì lộ ra ngoài trên khuôn mặt.

Qua ngày hôm sau, sau bữa cơm trưa thì Mary mặc đi cầu, nên cô ta đi tới đứng kế bên cô giáo Phụng hỏi:

– Bây giờ em muốn đi cầu, thì phải làm sao?

Cô giáo Phụng là chị thứ Tư của sáu Tiếng, sau khi mỉm cười rồi đi vô buồng cầm ra một cuộn giấy Toilet Tissue rồi nắm tay Mary dẫn đi vòng ra sau vườn cách nhà chừng 20 thước. Nơi đó

có một cái ao cá vù cũng tới lứa ngoài kí lô 1 con, nhưng vì biết thằng Sáu Tòng sắp dón vợ nó vù, nên bà già nuôi thúc đờ dành nư canh chua chớ không có bán.

Vù phn cô giáo Phụng nhìn thấy cái qun Jean cu Mary đang mặc mà phát sợ, nó chật gún căng cái mông dít. Như vậy thì khi ngời xuông đi cù, bầy cá tra quý nước, thì làm sao nhóng cái dít lên cho kịp đờ tránh nước văng lên. Trong lúc đang chn chờ như vậy, tụi con nít ngó thấy con đm tóc vàng sắp sà đi cù cá vù thì bu lại cũng đông, nhưng tụi nó cũng đứng cách xa canh me chớ không dám tới gún, làm cho cô giáo Phụng thật là khó x.

Thôi thì đành nào cũng l, phn dạy con Mary biết cách đi cù lúc ngy. Chớ còn không, thì làm sao giời quyết. Bn trong lòng đã quyết như vậy, nên mới đưa cuộn giy Tissue cho Mary, rñi nư tay dít lên cù chớ không thì bị té.

Bn thông thường cây cù cá vù gia đình nào cũng vậy, họ làm rít là sơ sài. Ch có bít một cây đon đi lên không tay vịn, còn bn phía thì họ ch che có mý miing lá chm, đờ khi ngời xuông nó che khuất cái mông dít mà thôi, cho nên mội khi đi cù cá vù người ta đờu ngời th th. Khi thấy bầy cá giành ăn, thì họ nhóng cái dít lên một chút. Sau đó họ tiếp tục bình thường, cứ nhóng xuông nhóng lên, chừng nào sạch ruột thì thôi, chớ cũng không thì th nào cũng bị văng nước ướt mông dít.

Đàn cá vù bít đờu lượn dữ, sóng gợn từng hñi. Có con lại chạy nñi lưng, vì cái giing cá vù từ lúc nh cho tới bây giờ, nó thấy hơi người ta thì trờng đờu lên kiim chác. Có con còn hñ hòng ra tác hoác đờ chực chờ, nư không lạnh lẹ thì làm sao no bụng.

Cô giáo Phụng ra dờu cho Mary kéo dây con rít trật ra ngời xuông, trên bờ vườn phía bên kia, cái đám con nít bít đờu ch tr. Bn đây là lñ đờu tiên tụi nó mới thấy một con đm tóc vàng mà đi i trên ao cá vù, nên tụi nó mới hú hí bu lại coi

chơi. Trong khi đó thì con Mary vùn thùn nhiên với bầy cá vồ, nhưng nào ngờ bầy cá vồ lại giành ăn với nhau phời kỳ nãy lên như cá nằm trong rổ xúc. Có con lại hụp hòng ngược lên nhìn, dường thế nó muồn phóng lên để tấp miếng mồi trước khi rơi xuống nước. Sợ quá Mary vội vồ đứng lên mà quên kéo cái quần, cứ đứng như vậy mà xò tiêng ăng lê tới mấy phút đang hụp, để mặc cho mầy đứa con nít nhìn qua rổ cười ngọt...

Vô tới nhà Mary oà lên khóc, khiến cho không khí trong nhà cũng bớt vui. Sáu Tòng ngời kỏi bên an ủi, anh ta hứa chắc là nội ngày mai, anh ta sẽ rước thợ hụp đi lại nhà xây một cây cầu vệ sinh giựt nước đàng hoàng, chớ không thế để cho em đi cầu cá vồ nữa đâu, thôi em đừng sợ...

Cùng lúc đó, trong xóm nhều miền quê ở huyện Cái Bè, có một tốp con nít chạy đi khoe khắp xóm. Là tụi nó quố quyố, đã nhìn thấy con chim cò của con đóm nó không giỡn con chim ở đây, lông lá của nó vàng khè mà còn oằn như râu bốp nữa.

Khiến cho nhều ông già nhậu vô cớng cớng, rổ đưa tay vuốt râu ngạnh trề nói phờng. Tao biết trước hột rổ mà, như đám mạ cháy chớ có khác gì đâu. Bớ vậy tao đâu có thèm coi, ngời nhà nhưng tao đây đờu biết hột./-

Phùng Nhân